

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 8ης Φεβρουαρίου 2010*

Στην υπόθεση T-481/08,

Alisei, με έδρα τη Ρώμη (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους F. Sciaudone, R. Sciaudone, S. Gobbato, R. Rio και A. Neri, δικηγόρους,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους P. van Nuffel και L. Prete,

καθής,

με αντικείμενο, αφενός, προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως που φέρεται ότι περιέχεται στο έγγραφο της Επιτροπής της 19ης Αυγούστου 2008, σχετικά με την επιστροφή μέρους προκαταβολών που χορηγήθηκαν στην προσφεύγουσα στο πλαίσιο σχεδίων αναπτυξιακής συνεργασίας και ανθρωπιστικής βοήθειας χρηματοδοτού-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

μενων από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάπτυξης (ΕΤΑ) και, αφετέρου, αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας την οποία υποστηρίζει η προσφεύγουσα ότι υπέστη εξαιτίας της συμπεριφοράς της Επιτροπής,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Μ. Βηλαρά (εισηγητή), πρόεδρο, Μ. Prek και V. M. Ciucă, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Το νομικό και συμβατικό πλαίσιο

Συμβάσεις μεταξύ της Alisei και της Επιτροπής

- ¹ Η προσφεύγουσα, Alisei, είναι ένωση μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα ιταλικού δικαίου, η οποία συστάθηκε με πράξη της 20ής Ιανουαρίου 1998, έπειτα από συγχώνευση των ενώσεων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα ιταλικού δικαίου Cidis και Nuova Frontiera. Μεταξύ της 27ης Μαΐου 1998 και της 21ης Ιουλίου 2004, συνήψε με την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων 22 συμβάσεις επιδοτήσεως, κατά την έννοια του τίτλου VI («Επιδοτήσεις») του πρώτου μέρους όπως επίσης και του τίτλου IV («Εξωτερικές ενέργειες») του δεύτερου μέρους του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του

Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 248, σ. 1, στο εξής: δημοσιονομικός κανονισμός).

- 2 Οι γενικές διατάξεις που διέπουν 17 [ALI 08, ALI 41, ALI 44, ALI 46, ALI 03, ALI 04, ALI 06, ALI 07, ALI 17, ALI 18, ALI 19, ALI 25, ALI 39, ALI 42, ALI 45, ALI 47 και ALI 48] από αυτές τις 22 συμβάσεις περιλαμβάνουν όρο κατά τον οποίο «κάθε διαφορά μεταξύ της Επιτροπής και [της προσφεύγουσας] η οποία μπορεί να ανακύψει κατά την εκτέλεση της [...] συμβάσεως και η οποία δεν μπορεί να λυθεί με φιλικό διακανονισμό μεταξύ των συμβαλλομένων μερών θα υποβάλλεται στην κρίση των δικαστηρίων των Βρυξελλών».
- 3 Οι γενικές διατάξεις που διέπουν πέντε από αυτές τις 22 συμβάσεις ορίζουν τα δικαστήρια των Βρυξελλών ως αρμόδια να αποφαινούνται επί διαφορών που ενδέχεται να ανακύψουν κατά την εκτέλεσή τους σε περίπτωση που δεν μπορούν να λυθούν με φιλικό διακανονισμό και/ή διαδικασία συμβιβασμού μεταξύ των μερών.
- 4 Επιπλέον, οι γενικές διατάξεις που διέπουν τις προαναφερθείσες 22 συμβάσεις προβλέπουν ειδικότερα τη δυνατότητα των αρμόδιων υπηρεσιών της Επιτροπής να πραγματοποιούν επιθεωρήσεις και ελέγχους του τρόπου χρησιμοποίησης της χορηγούμενης επιδοτήσεως.

Συμβάσεις μεταξύ της Alisei και τρίτων χωρών χρηματοδοτούμενων από το ΕΤΑ

- 5 Το Ευρωπαϊκό Ταμείο Αναπτύξεως (ΕΤΑ) δημιουργήθηκε με σκοπό τη χρηματοδότηση της συνεργασίας της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με τα κράτη της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (ΑΚΕ), αρχικά βάσει ενός παραρτήματος της Συνθήκης ΕΟΚ και εν συνεχεία με εσωτερικές συμφωνίες μεταξύ των κρατών μελών συνεργομένων στα πλαίσια του Συμβουλίου. Μέχρι σήμερα, υπήρξαν δέκα διαδοχικά ΕΤΑ και οι εσωτερικές συμφωνίες σχετικά με αυτά τα ΕΤΑ συνήφθησαν για διάρκεια ίση με τη διάρκεια των διαφόρων συμφωνιών και συμβάσεων με τις οποίες η Ευρωπαϊκή Κοινότητα και τα κράτη μέλη της δημιούργησαν αυτήν την ειδική εταιρική σχέση με τα κράτη ΑΚΕ. Τα ποσά που διατίθενται στα ΕΤΑ δεν εγγράφονται στον

γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, γεγονός που εξηγεί την ανάγκη να διέπεται η διαχείρισή τους από ειδικό δημοσιονομικό κανονισμό για κάθε ΕΤΑ.

- 6 Ως προς το έκτο, το όγδοο και το ένατο ΕΤΑ, η δημιουργία τους προβλέφθηκε, αντιστοίχως, με την τρίτη σύμβαση ΑΚΕ-ΕΟΚ, που υπογράφηκε στη Λομέ στις 8 Δεκεμβρίου 1984 (ΕΕ 1986, L 86, σ. 3, στο εξής: σύμβαση Λομέ ΙΙΙ), με την τέταρτη σύμβαση ΑΚΕ-ΕΟΚ που υπογράφηκε στη Λομέ στις 15 Δεκεμβρίου 1989 (ΕΕ 1991, L 229, σ. 3, στο εξής: σύμβαση Λομέ ΙV), με τη συμφωνία για την τροποποίηση της συμβάσεως Λομέ ΙV, που υπογράφηκε στον Μαυρίκιο, στις 4 Νοεμβρίου 1995 (ΕΕ 1998, L 156, σ. 3, στο εξής: σύμβαση του Μαυρίκιου) και με τη συμφωνία εταιρικής σχέσεως μεταξύ των μερών της ομάδας ΑΚΕ, αφενός, και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών της, αφετέρου, που υπογράφηκε στην Κοτονού στις 23 Ιουνίου 2000 (ΕΕ L 317, σ. 3, στο εξής: σύμβαση Κοτονού).
- 7 Αυτές οι συμφωνίες και συμβάσεις προβλέπουν ότι, εκτός αν ορίζεται άλλως, για κάθε έργο ή πρόγραμμα που χρηματοδοτείται με μη επιστρεπτέα ενίσχυση από το Ταμείο, καταρτίζεται σύμβαση χρηματοδοτήσεως μεταξύ της Επιτροπής και του ή των ενδιαφερόμενων κρατών ΑΚΕ. Η σύμβαση αυτή ορίζει, ειδικότερα, τις χρηματοδοτικές υποχρεώσεις του ΕΤΑ καθώς και τους λεπτομερείς κανόνες και τους όρους χρηματοδοτήσεως (βλ. άρθρο 222, παράγραφος 1, της συμβάσεως Λομέ ΙΙΙ, άρθρο 291, παράγραφοι 1 και 2, της συμβάσεως Λομέ ΙV, που δεν τροποποιήθηκε από τη σύμβαση του Μαυρίκιου, και άρθρο 17, παράγραφοι 1 και 2, του παραρτήματος ΙV υπό τον τίτλο «Διαδικασίες εφαρμογής και διαχείρισης», της συμβάσεως Κοτονού).
- 8 Επιπλέον, οι ίδιες συμφωνίες και συμβάσεις ορίζουν τα καθήκοντα του κύριου διατάκτη του ΕΤΑ, ο οποίος διορίζεται από την Επιτροπή και είναι υπεύθυνος για τη διαχείριση των πόρων του ΕΤΑ (βλ. άρθρο 226, παράγραφος 1, της συμβάσεως Λομέ ΙΙΙ, άρθρο 311, παράγραφος 1, της συμβάσεως Λομέ ΙV, που δεν τροποποιήθηκε από τη σύμβαση του Μαυρίκιου, και άρθρο 34, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙV, της συμβάσεως Κοτονού).
- 9 Η χρηματοδότηση των τεσσάρων προαναφερθέντων ΕΤΑ αποτέλεσε αντικείμενο τεσσάρων εσωτερικών συμφωνιών μεταξύ των κρατών μελών συνερχομένων στα πλαίσια του Συμβουλίου, ήτοι της εσωτερικής συμφωνίας 86/126/ΕΟΚ για τη χρηματοδότηση και τη διαχείριση των ενισχύσεων της Κοινότητας (ΕΕ 1986, L 86, σ. 210), της αποφάσεως 91/482/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1991, σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντιών χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική

Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1), της εσωτερικής συμφωνίας μεταξύ των εκπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντων στα πλαίσια του Συμβουλίου, για τη χρηματοδότηση και τη διαχείριση των ενισχύσεων της Κοινότητας στο πλαίσιο του δεύτερου χρηματοδοτικού πρωτοκόλλου της συμβάσεως Λομέ IV (ΕΕ 1998, L 156, σ. 108) και της εσωτερικής συμφωνίας 2000/770/ΕΚ μεταξύ των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντων στα πλαίσια του Συμβουλίου, για τη χρηματοδότηση και τη διαχείριση των ενισχύσεων της Κοινότητας στο πλαίσιο του χρηματοδοτικού πρωτοκόλλου της συμφωνίας Κοτονού, καθώς και για τη χορήγηση χρηματοδοτικής ενισχύσεως στις υπερπόντιες χώρες και εδάφη για τις οποίες ισχύουν οι διατάξεις του τέταρτου μέρους της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 317, σ. 355).

- 10 Οι εκτελεστικές διατάξεις αυτών των τεσσάρων συμφωνιών αποτελούν, αντιστοίχως, το αντικείμενο του δημοσιονομικού κανονισμού 86/584/ΕΟΚ, της 11ης Νοεμβρίου 1986, που εφαρμόζεται στο 6ο ΕΤΑ (ΕΕ L 325, σ. 42), του δημοσιονομικού κανονισμού 91/491/ΕΟΚ, της 29ης Ιουλίου 1991, που εφαρμόζεται στη συνεργασία για τη χρηματοδότηση της αναπτύξεως στα πλαίσια της συμβάσεως Λομέ IV (ΕΕ L 266, σ. 1), του δημοσιονομικού κανονισμού 98/430/ΕΚ, της 16ης Ιουνίου 1998, που εφαρμόζεται στη συνεργασία για τη χρηματοδότηση της αναπτύξεως στα πλαίσια της συμβάσεως Λομέ IV (ΕΕ L 191, σ. 53) και του δημοσιονομικού κανονισμού της 27ης Μαρτίου 2003 που εφαρμόζεται στο ένατο ΕΤΑ (ΕΕ L 83, σ. 1).
- 11 Αυτοί οι τέσσερις κανονισμοί ορίζουν ότι η Επιτροπή εξασφαλίζει, με δική της ευθύνη, τη διαχείριση του ΕΤΑ και διορίζει, μεταξύ άλλων, τον κύριο διατάκτη του ΕΤΑ, όπως επίσης και τον υπόλογο αυτού (βλ. άρθρο 10, παράγραφος 1, και άρθρα 11 και 13 του δημοσιονομικού κανονισμού 86/548, άρθρο 9, παράγραφος 1, και άρθρα 11 και 13 του δημοσιονομικού κανονισμού 91/491, άρθρο 13, παράγραφος 1, και άρθρο 15, παράγραφος 1, του τίτλου II «Διαχείριση των πιστώσεων του ΕΤΑ, τη δημοσιονομική εκτέλεση των οποίων εξασφαλίζει η Επιτροπή» του δημοσιονομικού κανονισμού 98/430, όπως επίσης και άρθρο 1, παράγραφος 2, και άρθρα 18 και 27 του δημοσιονομικού κανονισμού, της 27ης Μαρτίου 2003, που εφαρμόζεται στο ένατο ΕΤΑ). Οι τρεις πρώτοι δημοσιονομικοί κανονισμοί, οι οποίοι παρατίθενται στη σκέψη 10 ανωτέρω, ορίζουν, επίσης, τα καθήκοντα του δημοσιονομικού ελεγκτή. Αντιθέτως, το άρθρο 133, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού της 27ης Μαρτίου 2003 που εφαρμόζεται στο ένατο ΕΤΑ ορίζει ότι οι υποχρεώσεις που αναλήφθηκαν, στο πλαίσιο προγενεστέρων ΕΤΑ, πριν από την έναρξη ισχύος της συμφωνίας Κοτονού την 1η Απριλίου 2003, εξακολουθούν να εκπληρώνονται σύμφωνα με τους κανόνες που ισχύουν για τα εν λόγω ΕΤΑ, εκτός απ' ό,τι αφορά μεταξύ άλλων τα καθήκοντα του δημοσιονομικού ελεγκτή, όπου εφαρμόζονται οι διατάξεις του εν λόγω κανονισμού. Αυτός ο κανονισμός δεν προβλέπει καθήκοντα δημοσιονομικού ελεγκτή.

- 12 Οι δημοσιονομικοί κανονισμοί 86/548, 91/141 και 98/430, οι οποίοι εφαρμόζονται, αντιστοίχως, στο έκτο, στο έβδομο και στο ένατο ΕΤΑ, προβλέπουν ότι, κατ' αρχήν, για κάθε βεβαιωμένη, απαιτητέα και εκφραζόμενη σε χρηματικό ποσό απαίτηση που οφείλεται στο ΕΤΑ, στο πλαίσιο της εκτελέσεως των πιστώσεων του ΕΤΑ, ο κύριος διατάκτης εκδίδει ένταλμα εισπράξεως. Πάντως, ο κύριος διατάκτης μπορεί να μην προβεί στην εισπραξη των απαιτήσεων. Τα εντάλματα εισπράξεως καταχωρίζονται από τον υπόλογο, ο οποίος τα αναλαμβάνει και υποχρεούται να επιδείξει επιμέλεια προκειμένου να διασφαλίσει, κατά την ημερομηνία που προβλέπεται σε αυτά, την εισπραξη των σχετικών απαιτήσεων. Ο υπόλογος ενημερώνει τον κύριο διατάκτη για τη μη εισπραξη των απαιτήσεων εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών και κινεί, εφόσον είναι αναγκαίο, τη διαδικασία ανακτήσεως.
- 13 Ο δημοσιονομικός κανονισμός της 27ης Μαρτίου 2003 που εφαρμόζεται στο ένατο ΕΤΑ περιλαμβάνει ανάλογες διατάξεις στα άρθρα 45 έως 47. Προβλέπονται, όμως, ορισμένες πρόσθετες διευκρινίσεις ως προς την εισπραξη. Πρώτον, το άρθρο 45, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι του εντάλματος εισπράξεως «έπεται χρεωστικό σημείωμα προς τον οφειλέτη», το οποίο επίσης συντάσσεται από τον κύριο διατάκτη του ΕΤΑ. Δεύτερον, το άρθρο 46, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού ορίζει ότι, εάν δεν έχει πραγματοποιηθεί η εισπραξη απαιτήσεως, ο υπόλογος του ΕΤΑ «κινεί αμελλητί τη διαδικασία ανακτήσεως με κάθε νόμιμο μέσο, συμπεριλαμβανόμενου, εφόσον συντρέχει περίπτωση, του συμψηφισμού. Στην περίπτωση που αυτό δεν είναι εφικτό, ο υπόλογος επιβάλλει απόφαση εισπράξεως την οποία εξασφαλίζει είτε σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 2, είτε κατόπιν προσφυγής σε δικαστήριο». Τρίτον, το άρθρο 44, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού ορίζει ότι «η Επιτροπή μπορεί να επισημοποιήσει τη βεβαίωση μιας απαιτήσεως έναντι και προσώπων, πέραν των ως άνω κρατών, με απόφαση η οποία αποτελεί εκτελεστό τίτλο με βάση τις ίδιες προϋποθέσεις όπως αυτές που καθορίζονται στο άρθρο 256 της Συνθήκης [ΕΚ]».
- 14 Μεταξύ της 24ης Απριλίου 2002 και της 13ης Απριλίου 2005, η προσφεύγουσα συνήψε δέκα συμβάσεις παροχής υπηρεσιών οι οποίες χρηματοδοτήθηκαν από το ΕΤΑ. Συνήψε έξι συμβάσεις με την Επιτροπή, για λογαριασμό της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό, οι οποίες χρηματοδοτήθηκαν από το έκτο ΕΤΑ, μία σύμβαση με τη Δημοκρατία της Αγκόλα, η οποία χρηματοδοτήθηκε από το έβδομο ΕΤΑ, μία σύμβαση με τη Δημοκρατία της Ισημερινής Γουινέας, η οποία χρηματοδοτήθηκε από το όγδοο ΕΤΑ, και δύο συμβάσεις, αντιστοίχως, με τη Δημοκρατία της Γκαμπόν και τη Λαϊκή Δημοκρατία του Σάο Τομέ και Πρίνσιπε, οι οποίες χρηματοδοτήθηκαν από το ένατο ΕΤΑ.

- 15 Όλες αυτές οι συμβάσεις διέπονται από τις διατάξεις της γενικής συγγραφής υποχρεώσεων σχετικά με τις συμβάσεις παροχής υπηρεσιών που χρηματοδοτούνται από το ΕΤΑ, η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα IV της αποφάσεως 3/90 του Συμβουλίου Υπουργών ΑΚΕ-ΕΟΚ, της 29ης Μαρτίου 1990, για τη θέσπιση των γενικών όρων, των γενικών συγγραφών υποχρεώσεων και του κανονισμού διαδικασίας για το συμβιβασμό και τη διαιτησία των συμβάσεων έργων, προμηθειών και παροχής υπηρεσιών, που χρηματοδοτούνται από το ΕΤΑ και περί της εφαρμογής των (ΕΕ L 382, σ. 1), όπως συμπληρώθηκαν ή τροποποιήθηκαν με τη σύμβαση.
- 16 Ως προς τις διαφορές που σχετίζονται με τη σύμβαση, το άρθρο 45.2 της προαναφερθείσας γενικής συγγραφής υποχρεώσεων, υπό τον τίτλο «Διευθέτηση διαφορών», προβλέπει την ακολουθητέα διαδικασία για τη φιλική διευθέτηση των διαφορών. Σε περίπτωση αποτυχίας της διαδικασίας αυτής, το άρθρο 45.3 της εν λόγω γενικής συγγραφής υποχρεώσεων ορίζει ότι τα μέρη μπορούν να συμφωνήσουν να επιλύσουν τη διαφορά με συμβιβασμό, εντός καθορισμένης προθεσμίας, με τη μεσολάβηση τρίτου. Το άρθρο 45.5 της συγγραφής υποχρεώσεων προσθέτει ότι «[αν] δεν επέλθει φιλική επίλυση της διαφοράς ή συμβιβασμός εντός των ανωτάτων καθορισμένων προθεσμιών, η διαφορά [...] σε περίπτωση διεθνούς συμβάσεως, διευθετείται, είτε, εφόσον συμφωνούν οι συμβαλλόμενοι, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του κράτους της αναθέτουσας αρχής ή τις καθιερωμένες διεθνείς πρακτικές του [...], είτε δια διαιτησίας, σύμφωνα με τον κανονισμό διαδικασίας που έχει θεσπιστεί σύμφωνα με τη σύμβαση».
- 17 Οι διατάξεις του άρθρου 45.5 δεν συμπληρώθηκαν ούτε τροποποιήθηκαν με τις δέκα επίμαχες συμβάσεις. Επιπλέον, σε καμία από τις συμβάσεις δεν συμφωνήθηκε διευθέτηση διαφορών σύμφωνα με τη νομοθεσία ή τις πρακτικές του ενδιαφερόμενου κράτους, με αποτέλεσμα οι διαφορές μεταξύ των συμβαλλομένων μερών να ρυθμίζονται δια διαιτησίας. Ο κανονισμός διαδικασίας της διαιτησίας στον οποίο παραπέμπει το άρθρο 45.5 περιλαμβάνεται στο παράρτημα V της αποφάσεως 3/90.
- 18 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα συνήψε δύο συμβάσεις με τη Δημοκρατία του Κονγκό και τη Δημοκρατία της Ακτής του Ελεφαντοστού, αντιστοίχως, οι οποίες χρηματοδοτήθηκαν από το όγδοο και το ένατο ΕΤΑ, αντιστοίχως. Το άρθρο 13 των γενικών διατάξεων που εφαρμόζονται σε κάθε μία από τις συμβάσεις αυτές προβλέπει διαδικασία φιλικής διευθετήσεως των διαφορών μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, καθώς και δυνατότητα υποβολής της διαφοράς, κατόπιν κοινής συμφωνίας, στην Επιτροπή. Κατά τους όρους του ίδιου άρθρου, σε περίπτωση αποτυχίας των προαναφερθεισών διαδικασιών, κάθε μέρος μπορεί να υποβάλει τη διαφορά στα δικαστήρια του κράτους της συμβαλλομένης διοικήσεως.

Ιστορικό της διαφοράς

- 19 Στις 27 Αυγούστου 2004, η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (ΕΥΚΑ) κίνησε διαδικασία έρευνας κατά της προσφεύγουσας, σχετικά με την οποία η τελευταία ενημερώθηκε στις 3 Ιουνίου 2005. Στο πλαίσιο αυτό, η ΕΥΚΑ πραγματοποίησε, από την 6η έως τη 10η Ιουνίου 2005, σειρά επιθεωρήσεων στα γραφεία της προσφεύγουσας στο Μιλάνο. Κατά την περίοδο αυτή, υπάλληλοι εταιρίας εξωτερικών ελεγκτών πραγματοποίησαν επίσης επιθεωρήσεις στα εν λόγω γραφεία της προσφεύγουσας.
- 20 Με έγγραφο της 6ης Μαρτίου 2006 η ΕΥΚΑ διαβίβασε στην προσφεύγουσα, για παρατηρήσεις, την έκθεσή της λογιστικού ελέγχου και εξακριβώσεως, η οποία συντάχθηκε κατόπιν των επιθεωρήσεων που πραγματοποιήθηκαν από την 6η έως τη 10η Ιουνίου 2005, καθώς και το σχέδιο εκθέσεως της προαναφερθείσας εταιρίας εξωτερικών ελεγκτών. Αντίγραφο του εγγράφου αυτού διαβιβάστηκε επίσης από την ΕΥΚΑ στο Γραφείο Συνεργασίας της Επιτροπής (Euroraid). Η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της εν λόγω εκθέσεως στις 7 Απριλίου 2006.
- 21 Με έγγραφο της 3ης Μαΐου 2006, το Euroraid ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι οι διαπιστώσεις των προαναφερθεισών εκθέσεων ήγειραν αμφιβολίες ως προς την επιλεξιμότητα δαπανών την πληρωμή των οποίων είχε ζητήσει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο των διαφόρων προγραμμάτων. Ως εκ τούτου, το Euroraid προτίθετο να διατάξει λογιστικό έλεγχο και, εν τω μεταξύ, ως προς τις τρέχουσες συμβάσεις και τα υπαγόμενα στην αρμοδιότητά του προγράμματα εργασίας, να αναστείλει κάθε πληρωμή προς την προσφεύγουσα.
- 22 Έπειτα από συνάντηση μεταξύ των εκπροσώπων της Επιτροπής και της προσφεύγουσας στις 16 Μαΐου 2006, το Euroraid, με έγγραφο της 2ας Ιουνίου 2006, επιβεβαίωσε στην προσφεύγουσα την πρόθεσή του να διατάξει λογιστικό έλεγχο για την εξακρίβωση της επιλεξιμότητας των ζητηθέντων από αυτήν δαπανών. Με έγγραφο της 7ης Ιουλίου 2006, το Euroraid γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα, αφενός, την ταυτότητα του εξωτερικού ελεγκτή στον οποίο ανατέθηκε ο λογιστικός έλεγχος και, αφετέρου, τα προγράμματα τα οποία θα αφορούσε ο εν λόγω έλεγχος.

- 23 Ο λογιστικός έλεγχος άρχισε με διερευνητικό στάδιο στα γραφεία της προσφεύγουσας από τις 12 έως τις 16 Ιουλίου 2006. Το διερευνητικό αυτό στάδιο απέβλεπε στον προσδιορισμό και εντοπισμό των αναγκαίων εγγράφων για την έρευνα. Από τις 20 Σεπτεμβρίου 2006, διενεργήθηκαν επιτόπιοι έλεγχοι. Στις 7 Δεκεμβρίου 2006, διοργανώθηκε προκαταρκτική συνάντηση περατώσεως μεταξύ του εξωτερικού ελεγκτή και της προσφεύγουσας, παρουσία εκπροσώπων της Επιτροπής. Στις 2 Μαρτίου 2007, πραγματοποιήθηκε και επόμενη συνάντηση μεταξύ του εξωτερικού ελεγκτή και της προσφεύγουσας, επίσης παρουσία εκπροσώπων της Επιτροπής. Η συνάντηση αυτή έθεσε τέλος στους επιτόπιους ελέγχους.
- 24 Με έγγραφα της 18ης Ιανουαρίου, της 28ης Φεβρουαρίου, της 23ης Απριλίου και της 13ης Ιουνίου 2007, η προσφεύγουσα διατύπωσε ορισμένες αρνητικές κρίσεις ως προς τον εξωτερικό ελεγκτή στον οποίο είχε ανατεθεί ο λογιστικός έλεγχος καθώς και ως προς τον τρόπο διεξαγωγής του έλεγχου αυτού εκ μέρους του. Το Europaïd απάντησε στα τρία πρώτα έγγραφα της προσφεύγουσας με τα έγγραφα της 2ας Φεβρουαρίου, της 22ας Μαρτίου και της 15ης Μαΐου 2007.
- 25 Με έγγραφο της 20ής Ιουλίου 2007, η Επιτροπή διαβίβασε στην προσφεύγουσα, για υποβολή παρατηρήσεων, ενοποιημένη έκδοση του σχεδίου της εκθέσεως ελέγχου, συνοδευόμενη από τις δικές της παρατηρήσεις. Κάλεσε επίσης την προσφεύγουσα να εκφράσει τις απόψεις της σχετικά με την επιστροφή ποσού ύψους 6 433 424,80 ευρώ και την ενημέρωσε σχετικά με την πρόθεση της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία εκατέρωθεν ακρόασεως λόγω σοβαρών επαγγελματικών παραπτωμάτων σύμφωνα με τα άρθρα 93, 96 και 114 του δημοσιονομικού κανονισμού, όπως επίσης και να την αποκλείσει για περίοδο δύο ετών από κάθε συμμετοχή σε διαδικασίες διαγωνισμών και χορηγήσεων επιδοτήσεων χρηματοδοτούμενων από την Κοινότητα. Έταξε δε στην προσφεύγουσα προθεσμία ενός μηνός προκειμένου να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επ' αυτών.
- 26 Το έγγραφο αυτό της Επιτροπής ακολούθησε ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ των μερών, ήτοι πέντε εγγράφων απευθυνόμενων από την προσφεύγουσα στο Europaïd, της 20ής και 28ης Σεπτεμβρίου και της 22ας Οκτωβρίου 2007, της 4ης Απριλίου και της 13ης Αυγούστου 2008, αντιστοίχως, όπως επίσης και τριών εγγράφων απευθυνόμενων από το Europaïd στην προσφεύγουσα, της 22ας Σεπτεμβρίου, της 9ης Οκτωβρίου 2007 και της 5ης Μαρτίου 2008, αντιστοίχως.

- 27 Με έγγραφο της 19ης Ιουλίου 2008, η Επιτροπή διαβίβασε στην προσφεύγουσα την τελική έκθεση λογιστικού ελέγχου, την οποία ο εξωτερικός ελεγκτής της είχε κοινοποιήσει στις 28 Ιουλίου 2008. Απάντησε επίσης στα έγγραφα της προσφεύγουσας της 4ης Απριλίου και της 13ης Αυγούστου 2008 και την ενημέρωσε σχετικά με την κίνηση της διαδικασίας ανακήρυξης των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών στο πλαίσιο των 34 επίμαχων συμβάσεων σε ημερομηνία η οποία θα γνωστοποιούνταν αργότερα από τον αρμόδιο διατάκτη.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 5 Νοεμβρίου 2008 η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, με την οποία ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση που υποστηρίζει ότι περιέχεται στο από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο
- να υποχρεώσει την Επιτροπή στην αποκατάσταση της ζημίας την οποία υπέστη η προσφεύγουσα
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

29 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 19η Ιανουαρίου 2009, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη

— να καταδικάσει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

30 Στις 4 Μαρτίου 2009, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της ένστασης απαραδέκτου. Με τις παρατηρήσεις της ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

31 Στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το Πρωτοδικείο κάλεσε την Επιτροπή να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα. Η Επιτροπή συμμορφώθηκε προς το αίτημα αυτό εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

32 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Ιουλίου 2009, η προσφεύγουσα ζήτησε τη λήψη «μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας», προκειμένου, αφενός, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να προσκομίσει ολόκληρη τη σύμβαση την οποία συνήψε με τον εξωτερικό ελεγκτή στον οποίο είχε ανατεθεί η διενέργεια του προαναφερθέντος ελέγχου (βλ. σκέψεις 21 και 22 ανωτέρω)

και, αφετέρου, να εξετάσει το Πρωτοδικείο ως μάρτυρες τον γενικό διευθυντή του Euroraid και τον εταίρο του εξωτερικού ελεγκτή στον οποίο είχε ανατεθεί ο λογιστικός έλεγχος.

33 Η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί του αιτήματος αυτού στις 17 Ιουλίου 2009. Ισχυρίζεται ότι το αίτημα της προσφεύγουσας αποβλέπει, στην πραγματικότητα, στη διεξαγωγή αποδείξεων και πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, άλλως επικουρικώς, ως αβάσιμο.

34 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Σεπτεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα ζήτησε τη λήψη μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας προκειμένου να κληθεί η Επιτροπή να διευκρινίσει αν ο εξωτερικός ελεγκτής διενήργησε λογιστικό έλεγχο σύμφωνα με τα «διεθνή λογιστικά πρότυπα» ή ενήργησε βάσει «συμφωνηθείσας διαδικασίας» σύμφωνα με τα «διεθνή πρότυπα για τις συναφείς υπηρεσίες 4400 — Εξέταση χρηματοοικονομικών στοιχείων βάσει συμφωνηθεισών διαδικασιών», η οποία δεν έχει σχέση με τα οριζόμενα στη συναφθείσα σύμβαση μεταξύ του εν λόγω εξωτερικού ελεγκτή και της Επιτροπής.

35 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Δεκεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα προσκόμισε τη σύμβαση που συνήψε η Επιτροπή με τον εξωτερικό ελεγκτή και προέβαλε δύο νέους λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της.

Σκεπτικό

36 Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Γενικό Δικαστήριο αποφασίσει διαφορετικά. Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή προδήλως στερείται

παντελώς νομικής βάσεως, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

- 37 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από τα στοιχεία της δικογραφίας και ότι παρέλκει η διεξαγωγή της προφορικής διαδικασίας.

Ως προς το αίτημα ακυρώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 38 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο εντάσσεται σε αμιγώς συμβατικό πλαίσιο, διεπόμενο από διατάξεις διαφόρων συμβάσεων οι οποίες παρατίθενται στο εν λόγω έγγραφο. Οι συμβατικοί όροι, όμως, οι οποίοι εφαρμόζονται στις συναφθείσες συμβάσεις μεταξύ της προσφεύγουσας και της ίδιας δεν περιείχαν ρήτρα διαιτησίας δυνάμει της οποίας το Γενικό Δικαστήριο ορίζεται αρμόδιο να αποφανθεί επί της υπό εξέταση διαφοράς, αλλά, αντιθέτως, προέβλεπαν ότι τα δικαστήρια των Βρυξελλών θα ήταν αρμόδια να επιληφθούν οποιασδήποτε διαφοράς σχετικής με τις εν λόγω συμβάσεις. Οι λοιπές αναφερόμενες στο ίδιο έγγραφο συμβάσεις, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ της προσφεύγουσας και τρίτων χωρών και χρηματοδοτούνται από το ΕΤΑ, διέπονται από συμβατικούς όρους κατά τους οποίους οι σχετικές με τις συμβάσεις αυτές διαφορές επιλύονται «σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του κράτους της αναθέτουσας αρχής». Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε καμία περίπτωση αρμόδιο να επιληφθεί των σχετικών με τις συμβάσεις αυτές διαφορών. Εξάλλου, λαμβανομένου υπόψη του συμβατικού πλαισίου στο οποίο εντάσσεται το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο, τούτο δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 39 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, σε κάθε περίπτωση, δεδομένου του περιεχομένου του, το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο δεν μπορεί να θεωρηθεί πράξη παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, αλλά μάλλον προπαρασκευαστική πράξη μη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως.

- 40 Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να επιληφθεί των διαφορών που σχετίζονται με τις 34 συμβάσεις τις οποίες αφορά το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο. Εντούτοις ισχυρίζεται ότι η αιτίαση της Επιτροπής κατά την οποία το εν λόγω έγγραφο εντάσσεται σε αμιγώς συμβατικό πλαίσιο και ως εκ τούτου δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου στηρίζεται σε εσφαλμένη και μερική ανάγνωση του εν λόγω εγγράφου όπως επίσης και σε παρανόηση του αντικειμένου και του περιεχομένου της προσφυγής ακυρώσεως.
- 41 Κατά την προσφεύγουσα, με το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο, η Επιτροπή δεν απάντησε μόνο στις παρατηρήσεις της σχετικά με την αναστολή των πληρωμών και τις φερόμενες παρατυπίες του λογιστικού ελέγχου ούτε ανακοίνωσε απλώς την κίνηση της διαδικασίας ανακτήσεως. Της διαβίβασε περαιτέρω την τελική έκθεση λογιστικού ελέγχου και την ενημέρωσε ότι θεωρούσε την έκθεση αυτή ως αξιόπιστη τεχνική βάση για τις συνέπειες που θα επακολουθούσαν. Δηλαδή, με το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο, η Επιτροπή επικύρωσε τα συμπεράσματα του εξωτερικού ελεγκτή υιοθετώντας την τελική έκθεση.
- 42 Το αίτημα ακυρώσεως αφορά αυτήν ακριβώς την πτυχή του από 19 Αυγούστου 2008 εγγράφου, καθόσον αμφισβητεί την απόφαση της Επιτροπής περί περατώσεως και οριστικοποίησης της ανατεθείσας σε εξωτερικό ελεγκτή διαδικασίας λογιστικού ελέγχου και επικυρώσεως του συνόλου των συμπερασμάτων της με την υιοθέτηση της τελικής εκθέσεως λογιστικού ελέγχου, συνιστά δε απόφαση εκδοθείσα στο πλαίσιο των διοικητικών της προνομίων.
- 43 Εξάλλου, οι παραβιάσεις δικαιωμάτων της και γενικών αρχών δικαίου, τις οποίες επικαλείται στην προσφυγή της, αφορούν την έκδοση και επικύρωση της επίμαχης εκθέσεως ως πράξεως που αποδίδεται στη βούληση και στις εξουσίες της διοικήσεως κατά την άσκηση των προνομίων της ως δημόσιας εξουσίας και όχι στις ενδεχόμενες συμβατικές σχέσεις μεταξύ αυτής και της Επιτροπής. Δεν πρόκειται, επομένως, για λόγους αφορώντες αθέτηση συγκεκριμένων συμβατικών όρων, αλλά παραβίαση γενικών αρχών δικαίου.

- 44 Η νομολογία σχετικά με το απαράδεκτο προσφυγής ακυρώσεως κατά πράξεως εντασσόμενης σε συμβατικό πλαίσιο δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω. Αφενός, το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο δεν συνιστά ένταλμα εισπράξεως ούτε χρεωστικό σημείωμα, όπως εξάλλου αναγνωρίζει και η ίδια η Επιτροπή. Αφετέρου, με το ίδιο έγγραφο, η Επιτροπή έκρινε την ανατεθείσα σε εξωτερικό ελεγκτή διαδικασία λογιστικού ελέγχου ως περατωθείσα και οριστικοποιηθείσα και επικύρωσε τα συμπεράσματά του. Επομένως, διαχωρίζεται από το συμβατικό πλαίσιο εντός του οποίου εντασσόταν το εν λόγω έγγραφο, κατά μείζονα δε λόγο καθόσον αφορά και συμβάσεις που συνήφθησαν με τρίτες χώρες, οι οποίες χρηματοδοτούνται αποκλειστικώς από το ΕΤΑ.
- 45 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι καθόσον με το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο η Επιτροπή περάτωσε οριστικώς την ανατεθείσα σε εξωτερικό ελεγκτή διαδικασία ελέγχου, θεώρησε τη διαδικασία αυτή λογιστικού ελέγχου τακτική και επικύρωσε τα συμπεράσματα του εξωτερικού ελεγκτή υιοθετώντας την τελική έκθεση, γεγονός που μετέβαλε τη νομική της κατάσταση. Ισχυρίζεται ειδικότερα ότι μετατράπηκε από «δικαιούχο σειράς πληρωμών που ανέμενε να εισπράξει» σε «οφειλέτη, έστω εν δυνάμει, ήδη καταβληθέντων ποσών και νυν αντικειμένων λογιστικών αμφισβητήσεων». Επιπλέον, κατ' εφαρμογήν των αρχών της σφύρονος διαχειρίσεως που εφαρμόζονται στη λογιστική, το εν λόγω έγγραφο την υποχρέωσε να απαλείψει από τις λογιστικές εγγραφές περί απαιτήσεων ποσό πλέον των 2 εκατομμυρίων ευρώ και να εγγράψει έναντι αυτών απρόβλεπτες οφειλές ύψους 4,7 εκατομμυρίων.
- 46 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, καίτοι το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο θα μπορούσε εν μέρει να θεωρηθεί προπαρασκευαστική πράξη, κατά το μέτρο που η Επιτροπή απάντησε στις αιτιάσεις της και ανακοίνωσε την πρόθεσή της να κινήσει τη διαδικασία ανακτήσεως, το μέρος του εγγράφου αυτού σχετικά με την περάτωση της διαδικασίας λογιστικού ελέγχου και την υιοθέτηση της τελικής εκθέσεως αποκτά οριστικό χαρακτήρα και δεν συνδέεται με το συμβατικό πλαίσιο, κατά την έννοια της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 22ας Απριλίου 1997, C-395/95 P, Geotronics κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-2271, σκέψεις 12 έως 15), η οποία εφαρμόζεται εν προκειμένω αναλογικώς, με αποτέλεσμα το έγγραφο αυτό να είναι δεκτικό προσφυγής ακυρώσεως. Η εν λόγω ερμηνεία επιβεβαιώνεται και από τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η Επιτροπή ενώπιον του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε απάντηση καταγγελίας της προσφεύγουσας.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

- ⁴⁷ Στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, ο δικαστής εξετάζει τη νομιμότητα πράξεων εκδιδόμενων από τα όργανα οι οποίες προορίζονται να παραγάγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων, μεταβάλλοντας ουσιαστικά τη νομική τους κατάσταση (διάταξη του Πρωτοδικείου της 10ης Απριλίου 2008, T-97/07, Imelios κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 21 βλ., συναφώς, και αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, C-131/03 P, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-7795, σκέψη 54).
- ⁴⁸ Όταν πρόκειται για πράξεις ή αποφάσεις η κατάρτιση των οποίων ακολουθεί διάφορα στάδια ιδίως κατόπιν εσωτερικής διαδικασίας, συνιστούν, κατ' αρχήν, πράξεις δυνάμενες να προσβληθούν μόνον εκείνες οι οποίες καθορίζουν οριστικώς τη θέση της Επιτροπής μετά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας και όχι οι ενδιάμεσες πράξεις, σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής απόφασης (απόφαση IBM κατά Επιτροπής, σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψη 10, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Μαρτίου 2002, T-95/99, Satellimages TV5 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1425, σκέψη 32).
- ⁴⁹ Η κατάσταση θα ήταν διαφορετική μόνον αν οι αποφάσεις ή οι πράξεις που ελήφθησαν κατά τη διάρκεια της προπαρασκευαστικής διαδικασίας συνιστούν οι ίδιες το πέρας μιας ειδικής διαδικασίας διαφορετικής από εκείνη η οποία έχει ως προορισμό να επιτρέψει στο οικείο όργανο να λάβει απόφαση επί της ουσίας (απόφαση IBM κατά Επιτροπής, σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψη 11, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουνίου 2004, T-96/03, Camós Grau κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2004, σ. I-A-157 και II-707, σκέψη 30).
- ⁵⁰ Αντιθέτως, οι πράξεις που εκδίδουν τα θεσμικά όργανα και οι οποίες εντάσσονται σε αμιγώς συμβατικό πλαίσιο με το οποίο είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένες δεν περιλαμβάνονται, λόγω της φύσεώς τους, μεταξύ των πράξεων των οποίων η ακύρωση μπορεί να ζητηθεί από το Γενικό Δικαστήριο (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 2004, T-314/03 και T-378/03, Musée Grévin κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-1421, σκέψη 64, και Imelios κατά Επιτροπής, σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψη 22).

- 51 Εν προκειμένω, επιβάλλεται να εξετασθεί αν το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι πρόκειται περί αυτού καθόσον το εν λόγω έγγραφο, αφενός, περιέχει απόφαση περατώνουσα διοικητική διαδικασία λογιστικού ελέγχου ανατεθείσα από την Επιτροπή σε εξωτερικό ελεγκτή και, αφετέρου, υιοθετεί την έκθεση λογιστικού ελέγχου που συντάχθηκε από τον εν λόγω ελεγκτή.
- 52 Πρώτον, ως προς τις 22 συμβάσεις που παρατίθενται στη σκέψη 1 ανωτέρω, επισημαίνεται ότι, προκειμένου να προστατευθούν τα απορρέοντα από τις εν λόγω συμβάσεις δικαιώματά της και να διασφαλισθεί η καλή εκτέλεση από την προσφεύγουσα των υποχρεώσεων που υπέχει από τις ίδιες αυτές συμβάσεις, η Επιτροπή μπορεί να πραγματοποιεί τις κατά την άποψή της αναγκαίες και κατάλληλες επιθεωρήσεις και ελέγχους. Τέτοιου είδους επιθεωρήσεις και έλεγχοι προβλέπονται εξάλλου ρητώς στους ίδιους τους όρους των οικείων συμβάσεων (βλ. σκέψη 4 ανωτέρω).
- 53 Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή μπορεί να αναθέτει σε εξωτερικό ελεγκτή να διενεργεί, για λογαριασμό της, λογιστικό έλεγχο και να της γνωστοποιεί τα συμπεράσματα του ελέγχου αυτού υπό μορφή εκθέσεως. Μπορεί επίσης, αν τα συμπεράσματα της εκθέσεως αυτής κατά την άποψή της είναι ακριβή και αιτιολογημένα, να στηριχθεί επ' αυτών ώστε να επικαλεσθεί ενώπιον των αρμόδιων δικαιοδοτικών οργάνων τα δικαιώματά τα οποία εκτιμά ότι έχει δυνάμει των επίμαχων συμβάσεων.
- 54 Επομένως, όσον αφορά τις 22 επίμαχες συμβάσεις, ο έλεγχος που διενήργησε ο επιλεγείς από την Επιτροπή εξωτερικός ελεγκτής εμπίπτει στην άσκηση των δικαιωμάτων της που απορρέουν από τις εν λόγω συμβάσεις και, συνεπώς, εντάσσεται στο οριζόμενο από τις συμβάσεις αυτές πλαίσιο.
- 55 Κατά συνέπεια, καίτοι το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο θα μπορούσε να νοηθεί υπό την έννοια ότι περατώνει τη διαδικασία λογιστικού ελέγχου σχετικά με τις 22 προαναφερθείσες συμβάσεις και επικυρώνει τα συμπεράσματα του εξωτερικού ελεγκτή υιοθετώντας την τελική έκθεση, εντούτοις, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, δεν διαχωρίζεται από το συμβατικό πλαίσιο που θέτουν οι συμβάσεις αυτές και δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως

ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως που φέρεται ότι περιέχεται στο έγγραφο αυτό, καθόσον αφορά τις 22 αυτές συμβάσεις, είναι επομένως απαράδεκτο.

- 56 Εξάλλου, δεν μπορεί να προσδοθεί διαφορετικό περιεχόμενο στο αίτημα αυτό υπό την έννοια ότι προβάλλοντας παράβαση εκ μέρους της Επιτροπής των υποχρεώσεων που υπέχει από τις 22 προαναφερθείσες συμβάσεις στηρίζεται επί ρήτρας διαιτησίας η οποία ορίζει το Γενικό Δικαστήριο ως αρμόδιο να αποφανθεί επί της υποθέσεως. Πράγματι, εναπόκειται στην προσφεύγουσα να επιλέξει το νομικό έρεισμα της προσφυγής της και όχι στον κοινοτικό δικαστή να επιλέξει αυτός την καταλληλότερη νομική βάση (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 15η Μαρτίου 2005, C-160/03, Ισπανία κατά Eurojust, Συλλογή 2005, σ. I-2077, σκέψη 35 διατάξεις του Πρωτοδικείου της 26ης Φεβρουαρίου 2007, T-205/05, Ευρωπαϊκή Δυναμική κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 38, και Imelios κατά Επιτροπής, σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψη 19).
- 57 Σε κάθε περίπτωση, ακόμη κι αν στο αίτημα ακυρώσεως, κατά το μέτρο που αφορά το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο σχετικά με τις 22 επίμαχες συμβάσεις, θα μπορούσε να προσδοθεί διαφορετικό περιεχόμενο, τούτο είναι απαράδεκτο δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να αποφανθεί επ' αυτού.
- 58 Το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαινεται, πρωτοδίκως, επί διαφορών εκ συμβάσεων που υποβάλλονται ενώπιόν του, από φυσικά ή νομικά πρόσωπα, μόνο δυνάμει ρήτρας διαιτησίας. Σε αντίθετη περίπτωση, θα επεξέτεινε τη δικαιοδοσία του πέραν των διαφορών των οποίων η εκδίκαση του έχει ανατεθεί περιοριστικά (διάταξη του Πρωτοδικείου της 3ης Οκτωβρίου 1997, T-186/96, Mutual Aid Administration Services κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1633, σκέψη 47).
- 59 Εν προκειμένω, όμως, οι 22 παρατεθείσες στη σκέψη 1 ανωτέρω συμβάσεις δεν περιλαμβάνουν ρήτρα διαιτησίας δυνάμει της οποίας το Γενικό Δικαστήριο ορίζεται αρμόδιο να επιληφθεί της υπό εξέταση διαφοράς, αλλά ορίζουν αντιθέτως ότι οι σχετικές με τις συμβάσεις αυτές διαφορές υπάγονται στη δικαιοδοσία των δικαστηρίων των Βρυξελλών.

- 60 Δεύτερον, καθόσον το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο αφορά τις 12 συμβάσεις που αναφέρονται στις σκέψεις 14 και 18 ανωτέρω, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ της προσφεύγουσας και ορισμένων κρατών ΑΚΕ και χρηματοδοτούνται από το ΕΤΑ, επισημαίνεται ότι, κατά πάγια νομολογία προκειμένου περί συμβάσεων δημοσίων έργων που χρηματοδοτεί το ΕΤΑ, οι παρεμβάσεις των εκπροσώπων της Επιτροπής, είτε πρόκειται για έγκριση ή άρνηση εγκρίσεως είτε για θεώρηση ή άρνηση θεωρήσεως, αποσκοπούν αποκλειστικά στο να διαπιστώνουν κατά πόσο συντρέχουν ή όχι οι προϋποθέσεις της χρηματοδοτήσεως και δεν έχουν, αλλ' ούτε μπορούν να έχουν, ως αποτέλεσμα να θίξουν την αρχή ότι οι εν λόγω συμβάσεις παραμένουν εθνικές συμβάσεις, για την προετοιμασία, τη διαπραγμάτευση και τη σύναψη των οποίων αποκλειστικά υπεύθυνα είναι τα δικαιούχα κράτη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 1984, 126/83, STS κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 2769, σκέψη 16, και της 10ης Ιουλίου 1985, 118/83, CMC κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2325, σκέψη 28).
- 61 Ειδικότερα, οι επιχειρήσεις που υποβάλλουν προσφορές ή είναι ανάδοχοι του αντικειμένου των εν λόγω συμβάσεων συνδέονται με έννομες σχέσεις μόνο με το δικαιούχο κράτος που είναι υπεύθυνο για τη σύμβαση, οι δε πράξεις των εκπροσώπων της Επιτροπής δεν μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα την αντικατάσταση με δική τους απόφαση, έναντι των επιχειρήσεων αυτών, της αποφάσεως των κρατών ΑΚΕ, τα οποία είναι τα μόνα αρμόδια για την κατάρτιση και τη σύναψη της συμβάσεως αυτής (απόφαση του Δικαστηρίου STS κατά Επιτροπής, σκέψη 60 ανωτέρω, σκέψη 18 αποφάσεις της 14ης Ιανουαρίου 1993, C-257/90, Italsolar κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-9, σκέψη 22, και της 29ης Απριλίου 1993, C-182/91, Forafrique Burkinabe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2161, σκέψη 23).
- 62 Οι σκέψεις αυτές, οι οποίες αφορούν τις συμβάσεις παροχής υπηρεσιών περί των οποίων έγινε λόγος στη σκέψη 14 ανωτέρω, και οι οποίες συνήφθησαν κατόπιν εθνικής προσκλήσεως για υποβολή προσφορών από το οικείο κράτος ΑΚΕ, ισχύουν, κατ' αναλογία, και για τις συναφθείσες από τα κράτη ΑΚΕ συμβάσεις επιδοτήσεως, περί των οποίων γίνεται λόγος στη σκέψη 18 ανωτέρω.
- 63 Πάντως, οι σκέψεις αυτές δεν επαρκούν για τη διαπίστωση του απαραδέκτου προσφυγής ακυρώσεως ιδιώτη κατά αποφάσεως εκδοθείσας από την Επιτροπή κατά την εκτέλεση των αρμοδιοτήτων της η οποία αφορά τον εν λόγω ιδιώτη και στον οποίο απευθύνεται επισήμως, ακόμη και αν η εν λόγω πράξη εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασίας συμβατικής φύσεως (βλ., συναφώς, απόφαση Geotronics κατά Επιτροπής, σκέψη 46 ανωτέρω, σκέψεις 13 και 14).

- 64 Προκειμένου να αποφανθεί επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως, κατά το μέρος που αφορά τις 12 συμβάσεις που συνήφθησαν μεταξύ, αφενός, της προσφεύγουσας και, αφετέρου, διαφόρων κρατών ΑΚΕ, επιβάλλεται επομένως να εξετασθεί αν το έγγραφο αυτό, το οποίο απευθύνθηκε επισήμως στην προσφεύγουσα, περιέχει πράγματι απόφαση της Επιτροπής, εκδοθείσα κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της, η οποία ενδέχεται να είναι δεκτική προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 65 Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι, καθόσον με το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο η Επιτροπή της ανακοίνωνε ότι επρόκειτο να της απευθύνει στη συνέχεια χρεωστικό σημείωμα, το έγγραφο αυτό δεν συνιστά πράξη παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα έναντι αυτής. Υποστηρίζει, όμως, ότι με το εν λόγω έγγραφο η Επιτροπή δεν απάντησε απλώς στις αιτιάσεις της σχετικά με τον διενεργηθέντα λογιστικό έλεγχο από τον εξωτερικό ελεγκτή κατ' αίτημα της Επιτροπής, αλλά εξέδωσε τυπική απόφαση περατώνουσα τη διοικητική διαδικασία λογιστικού ελέγχου και επικύρωσε τα συμπεράσματα του εξωτερικού ελεγκτή υιοθετώντας την τελική έκθεση. Η απόφαση αυτή είναι δεκτική προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 66 Επισημαίνεται συναφώς ότι λογιστικός έλεγχος ο οποίος διενεργείται στο πλαίσιο συμβάσεων χρηματοδοτούμενων από το ΕΤΑ έχει αναγκάως ως αντικείμενο την εξακρίβωση του κανονικού χαρακτήρα των πραγματοποιηθεισών χρηματοοικονομικών πράξεων κατά την εκτέλεση των συμβάσεων αυτών. Στο πλαίσιο αυτό, μπορούν να διαπιστωθούν παρατυπίες οι οποίες γεννούν υποχρέωση επιστροφής ορισμένων ποσών στο ΕΤΑ.
- 67 Πάντως, οι οφειλές προς το ΕΤΑ οι οποίες διαπιστώνονται κατόπιν λογιστικού ελέγχου διενεργηθέντος από την Επιτροπή ή κατ' αίτημα αυτής δεν στηρίζονται στον ίδιο τον έλεγχο, αλλά σε αθέτηση από τον συμβαλλόμενο σε σύμβαση χρηματοδοτούμενη από το ΕΤΑ των συμβατικών του υποχρεώσεων. Πράγματι, η έκθεση ελέγχου απλώς διαπιστώνει τυχόν υφιστάμενες, παρατυπίες όπως επίσης και τις οφειλές που απορρέουν από αυτές. Ουδόλως τροποποιεί, επομένως, τη νομική κατάσταση του οφειλέτη των εν λόγω οφειλών. Ο οφειλέτης, εξάλλου, έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει τις διαπιστώσεις και τα συμπεράσματα της εκθέσεως ελέγχου ενώπιον του αρμόδιου δικαιοδοτικού οργάνου, στο πλαίσιο των διαφορών που αφορούν τις επίμαχες οφειλές.

- 68 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας σύμφωνα με το οποίο η υιοθέτηση της τελικής εκθέσεως ελέγχου την υποχρέωσε να τροποποιήσει τον ισολογισμό της διαγράφοντας μία πίστωση και εγγράφοντας στη θέση αυτής απρόβλεπτη οφειλή δεν μπορεί να καταλήξει σε αντίθετο συμπέρασμα, καθόσον, όπως προαναφέρθηκε, η έκθεση ελέγχου δεν συνεπάγεται υποχρέωση της προσφεύγουσας να τροποποιήσει τα λογιστικά της βιβλία, η οποία απορρέει από δική της ευθύνη μόνον.
- 69 Επίσης, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή έχει καθήκον, βάσει των συμφωνιών και συμβάσεων με τις οποίες συστήθηκαν τα διάφορα ΕΤΑ καθώς και βάσει των αντίστοιχων δημοσιονομικών κανονισμών, να διασφαλίζει την οικονομική διαχείριση των ΕΤΑ αυτών. Στο πλαίσιο αυτό έχει όχι μόνον το δικαίωμα, αλλά και το καθήκον, να διασφαλίζει πριν από κάθε καταβολή κοινοτικών πόρων, ότι οι προϋποθέσεις για τις καταβολές αυτές πράγματι συντρέχουν, προς τον σκοπό δε αυτόν έχει μεταξύ άλλων και το καθήκον να αναζητεί τις απαραίτητες πληροφορίες για να διασφαλίζει την οικονομική διαχείριση των πόρων του ΕΤΑ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, T-175/94, International Procurement Services κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-729, σκέψη 45 βλ., συναφώς, και απόφαση CMC κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 60 ανωτέρω, σκέψεις 44 και 47).
- 70 Όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 12 και 13 ανωτέρω, ο κύριος διατάκτης του ΕΤΑ, ο οποίος διορίζεται από την Επιτροπή, εκδίδει ένταλμα εισπράξεως για κάθε βεβαιωμένη, απαιτητέα και εκφραζόμενη σε χρηματικό ποσό απαίτηση που οφείλεται στο ΕΤΑ. Το ένταλμα αυτό αποστέλλεται στον υπόλογο, ο οποίος επίσης διορίζεται από την Επιτροπή. Ο υπόλογος υποχρεούται να επιδείξει επιμέλεια προκειμένου να διασφαλίσει την είσπραξη των απαιτήσεων του ΕΤΑ και σε περίπτωση μη εισπράξεως εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών ενημερώνει τον κύριο διατάκτη και κινεί τη διαδικασία ανακτήσεως. Ο δημοσιονομικός κανονισμός της 27ης Μαρτίου 2003, ο οποίος εφαρμόζεται στο ένατο ΕΤΑ, προσθέτει ότι του εντάλματος εισπράξεως έπεται χρεωστικό σημείωμα προς τον οφειλέτη.
- 71 Η διαπίστωση με την έκθεση λογιστικού ελέγχου των συμβάσεων που χρηματοδοτούνται από το ΕΤΑ ότι οφείλεται η καταβολή απαιτήσεως του ΕΤΑ μπορεί, επομένως, να καταλήξει στην έκδοση σχετικού εντάλματος εισπράξεως όπως επίσης, εφόσον συντρέχει περίπτωση, και χρεωστικού σημειώματος προς τον οφειλέτη.

72 Πάντως, όπως έχει ήδη κριθεί, το χρεωστικό σημείωμα αποτελεί απλή πληροφορία παρεχόμενη στον οφειλέτη η οποία απορρέει από σύμβαση χρηματοδοτούμενη από το ένατο ΕΤΑ, στην οποία όμως δεν είχε συμβληθεί η Επιτροπή. Σε περίπτωση κατά την οποία ο οφειλέτης δεν αποδώσει το απαιτηθέν ποσό, η Επιτροπή μπορεί είτε να παραιτηθεί από την είσπραξη της απαιτήσεως είτε να προβεί σε συμψηφισμό είτε να προσφύγει σε αναγκαστική εκτέλεση, η δε τελευταία μπορεί να πραγματοποιηθεί με τίτλο εκτελεστό που λαμβάνεται δια της δικαστικής οδού. Συνεπώς, το χρεωστικό σημείωμα δεν έχει εκτελεστό χαρακτήρα, αλλά είναι προπαρασκευαστική πράξη που προηγείται της ενδεχόμενης εκδόσεως αποφάσεως εκ μέρους της Επιτροπής να συνεχίσει ή όχι τη διαδικασία εισπράξεως είτε κινώντας ένδικη διαδικασία είτε εκδίδοντας απόφαση που αποτελεί εκτελεστό τίτλο. Το χρεωστικό σημείωμα δεν είναι, επομένως, μέτρο το οποίο καθορίζει οριστικά τη θέση της Επιτροπής, δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του οφειλέτη και, επομένως, δεν είναι δεκτικό προσφυγής ακυρώσεως (βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Απριλίου 2008, T-260/04, Cestas κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-701, σκέψεις 75 και 76).

73 Το συμπέρασμα αυτό ισχύει ομοίως και για το ένταλμα εισπράξεως, το οποίο προβλέπεται σε όλους τους δημοσιονομικούς κανονισμούς που διέπουν τα τέσσερα επίμαχα εν προκειμένω ΕΤΑ. Πέραν του ότι το ένταλμα αυτό δεν απευθύνεται στον οφειλέτη, αλλά είναι αμιγώς εσωτερικής φύσεως, καθώς απευθύνεται στον υπόλογο, αφορά αποκλειστικώς την υποχρέωση του τελευταίου σε περίπτωση μη εισπράξεως της σχετικής απαιτήσεως να κινήσει τη διαδικασία ανακτήσεως, χρησιμοποιώντας τα μέσα που εκτέθηκαν ανωτέρω.

74 Συνεπώς δεν είναι βέβαιο ότι έκθεση ελέγχου η οποία έχει διαπιστώσει απαιτήσεις οφειλόμενες στο ΕΤΑ θα καταλήξει σε πράξη παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του οφειλέτη. Τούτο, προφανώς, δεν συμβαίνει αν η Επιτροπή αποφασίσει να παραιτηθεί από την είσπραξη της απαιτήσεως. Ούτε επίσης σε περίπτωση που η Επιτροπή αποφασίσει να κινήσει τη διαδικασία ανακτήσεως μέσω δικαστικής οδού, οπότε θα υποβληθεί απευθείας προσφυγή ενώπιον των αρμόδιων δικαιοδοτικών οργάνων. Σε αυτήν την τελευταία περίπτωση, όπως προαναφέρθηκε, ο οφειλέτης θα έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει τα συμπεράσματα του λογιστικού ελέγχου στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας.

75 Ακόμη κι αν υποθεθεί ότι έκθεση ελέγχου η οποία αφορά συμβάσεις χρηματοδοτούμενες από το ΕΤΑ καταλήξει σε μεταγενέστερη πράξη, παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα έναντι ενός εκ των συμβαλλομένων μερών, η εν λόγω έκθεση δεν συνιστά παρά μόνον προπαρασκευαστική πράξη αυτής της μεταγενέστερης πράξεως, η οποία είναι και η μόνη η οποία θίγει τον ενδιαφερόμενο. Απόφαση της Επιτροπής

περί περατώσεως του λογιστικού ελέγχου και επικυρώσεως των συμπερασμάτων του εξωτερικού ελεγκτή με την υιοθέτηση της τελικής εκθέσεως δεν είναι, επομένως, κατά την παρατεθείσα στις σκέψεις 47 και 48 ανωτέρω νομολογία, δεκτική προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

- 76 Εσφαλμένως η προσφεύγουσα ισχυρίζεται συναφώς ότι υπάρχει διοικητική διαδικασία λογιστικού ελέγχου. Κανείς από τους αναφερόμενους στη σκέψη 11 ανωτέρω δημοσιονομικούς κανονισμούς δεν περιλαμβάνει διατάξεις σχετικά με λογιστικούς ελέγχους των χρηματοδοτούμενων από το ΕΤΑ συμβάσεων. Καίτοι τούτο δεν σημαίνει ότι δεν επιτρέπεται η Επιτροπή να διενεργεί η ίδια ή να ζητά από εξωτερικό ελεγκτή να διενεργήσει τέτοιους λογιστικούς ελέγχους για λογαριασμό της, παρά ταύτα δεν πρόκειται στην περίπτωση αυτή για ειδική και διακριτή διαδικασία ελέγχου, η οποία φέρεται ότι περατώνεται με απόφαση εγκρίνουσα την έκθεση ελέγχου. Η παρατιθέμενη στη σκέψη 49 ανωτέρω νομολογία δεν ασκεί επομένως επιρροή εν προκειμένω.
- 77 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως που φέρεται ότι περιέχεται στο από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο είναι ομοίως απαράδεκτο καθόσον το έγγραφο αυτό αφορά τις 12 συμβάσεις που συνήφθησαν μεταξύ της προσφεύγουσας και διαφόρων κρατών ΑΚΕ και χρηματοδοτούνται από το ΕΤΑ και επομένως, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.
- 78 Τρίτον, από την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε η προσφεύγουσα στο υπόμνημα που κατέθεσε την 1η Δεκεμβρίου 2009 δεν αμφισβητείται το συμπέρασμα ότι το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως που φέρεται ότι περιέχεται στο από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο είναι απαράδεκτο όσον αφορά τις 22 συμβάσεις που αναφέρονται στις σκέψεις 14 και 18 (βλ. σκέψη 35 ανωτέρω).
- 79 Κατ' ουσίαν, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ενώ η συναφθείσα μεταξύ της Επιτροπής και του εξωτερικού ελεγκτή σύμβαση, η οποία υποβλήθηκε σε παράρτημα του υπομνήματος αυτού, όριζε ότι ο εν λόγω ελεγκτής θα διενεργούσε «λογιστικό έλεγχο» σύμφωνα με τα «διεθνή λογιστικά πρότυπα», η Επιτροπή, ακολούθως και χωρίς να τροποποιήσει τυπικώς τη σύμβαση, δέχθηκε να προβεί ο ελεγκτής μόνο σε εξακριβώσεις βάσει «συμφωνημένης διαδικασίας». Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το γεγονός αυτό επιβεβαιώνει το βάσιμο των λόγων ακυρώσεως που προβάλλει με την

προσφυγή της και επικαλείται δύο νέους λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, αθέτηση «της υποχρεώσεως αμεροληψίας της διοικητικής δράσεως» και υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας.

- ⁸⁰ Ακόμη και αν οι ισχυρισμοί αυτοί ήταν παραδεκτοί και βάσιμοι, εντούτοις ουδόλως αποδεικνύουν ότι το από 19 Αυγούστου 2008 έγγραφο περιέχει απόφαση δεκτική προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Κατά μείζονα λόγο, επιχειρούν να καταδείξουν τον παράτυπο χαρακτήρα του λογιστικού ελέγχου που διενήργησε ο εξωτερικός ελεγκτής κατ' αίτημα της Επιτροπής. Όπως, όμως, προαναφέρθηκε, ο έλεγχος αυτός εντάσσεται σε συμβατικό πλαίσιο από το οποίο δεν μπορεί να διαχωριστεί.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- ⁸¹ Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η εισάγουσα διακρίσεις συμπεριφορά που της προσάπτει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του αιτήματος αποζημιώσεως αφορά το γεγονός ότι δεν εκπλήρωσε ορθώς ή ότι ουδόλως εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις διάφορες συμβάσεις χρηματοδοτήσεως που συνήψε, αναστέλλοντας ορισμένες πληρωμές. Η ανάγνωση των αποσπασμάτων της προσφυγής που αφορούν τον φερόμενο παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς της Επιτροπής, την υπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς αυτής και της φερόμενης ζημίας της προσφεύγουσας όπως επίσης και την έκταση αυτής, επιβεβαιώνουν το εν λόγω συμπέρασμα.
- ⁸² Κατά την Επιτροπή, η εξακρίβωση του παράνομου χαρακτήρα που της προσάπτει η προσφεύγουσα προϋποθέτει εξέταση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που υπέχει σύμφωνα με τις επίμαχες συμβάσεις. Ελλείπουσας, όμως, ρήτρας διαιτησίας δυνάμει της οποίας το Γενικό Δικαστήριο καθίσταται αρμόδιο να αποφανθεί επί της υπό εξέταση διαφοράς στις εν λόγω συμβάσεις, μία τέτοια εξέταση θα ήταν καθ' υπέρβαση

της δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου. Η Επιτροπή εκτιμά, επομένως, ότι με το αίτημα αποζημιώσεως η προσφεύγουσα αποβλέπει σε αποτέλεσμα το οποίο δεν μπορεί να επιτύχει υποβάλλοντας αγωγή αποζημιώσεως λόγω συμβατικής ευθύνης ενώπιον των αρμόδιων δικαστηρίων. Το αίτημα αποζημιώσεως είναι, επομένως, προδήλως απαράδεκτο.

83 Η προσφεύγουσα, προς στήριξη του αιτήματός της αποζημιώσεως, επικαλείται στην προσφυγή της τη μη γνωστοποίηση το ταχύτερο δυνατόν από την Επιτροπή της εκδοθείσας τον Νοέμβριο του 2005 αποφάσεώς της περί αναστολής των πληρωμών προς αυτήν, όπως επίσης και την άρνηση της Επιτροπής να τις παρέξει διευκρινίσεις ως προς τούτο και να συναντήσει τους εκπροσώπους της. Η συμπεριφορά αυτή διήρκησε για διάστημα αρκετών μηνών έως ότου η Επιτροπή να την ενημερώσει εγγράφως τον Μάιο του 2006 σχετικά με την εν λόγω απόφαση. Κατά την προσφεύγουσα, η συμπεριφορά αυτή της Επιτροπής είναι παράνομη για τους ίδιους λόγους που εκτέθηκαν προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως και συνιστά επίσης παραβίαση εκ μέρους της Επιτροπής των αρχών της χρηστής διοικήσεως και διαφάνειας.

84 Ως προς την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς που προσάπτεται στην Επιτροπή και της ζημίας που φέρεται ότι υπέστη η προσφεύγουσα, όπως επίσης και ως προς την έκτασή της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, δεδομένου ότι δεν έλαβε γνώση της αποφάσεως της Επιτροπής περί αναστολής των πληρωμών προς αυτήν, προέβη στην εκτέλεση διαφόρων έργων χωρίς να τροποποιήσει την οργανωτική της διάρθρωση και τα προγράμματα δαπανών της, με αποτέλεσμα να αναλάβει νέες «οφειλές» εξαιτίας τόσο της εκτελέσεως άλλων έργων στα οποία συμμετείχε όσο και της εμπλοκής της σε πλείστες ένδικες διαδικασίες. Υπέστη επίσης «ιδιαίτερα σημαντική» ηθική βλάβη. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα επικαλείται άνευ πταίσματος εξωσυμβατική ευθύνη της Επιτροπής.

85 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επιχειρηματολογία της Επιτροπής σχετικά με το απαράδεκτο του αιτήματος αποζημιώσεως στηρίζεται σε παραμόρφωση του περιεχομένου της προσφυγής της. Από την ανάγνωση ολόκληρου του αποσπάσματος σχετικά με το αίτημα αποζημιώσεως προκύπτει ότι η προσφεύγουσα ζητεί την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη λόγω της παραλείψεως της Επιτροπής να την ενημερώσει εγκαίρως σχετικά με την απόφαση αναστολής των πληρωμών προς αυτήν. Το αίτημα αποζημιώσεως στηρίζεται επομένως σε παραβίαση των αρχών της διαφάνειας και

της χρηστής διοικήσεως εκ μέρους της Επιτροπής, όπως επίσης και στους λοιπούς λόγους ακυρώσεως που προβάλλονται προς στήριξη του αιτήματός της αποζημιώσεως.

- ⁸⁶ Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ζητεί την αποκατάσταση υλικής ζημίας για ποσά που σαφώς διακρίνονται από τις πληρωμές τις οποίες θα μπορούσε να αναζητήσει δυνάμει των επίμαχων συμβάσεων και ότι επιδιώκει την ικανοποίηση της ηθικής της βλάβης επιβεβαιώνει την εξωσυμβατική φύση του αιτήματος αποζημιώσεως και, ως εκ τούτου, το παραδεκτό αυτού.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

- ⁸⁷ Πρέπει να υπομνησθεί, πρώτον, ότι κατά πάγια νομολογία, η στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, υπό την έννοια του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, για παράνομη συμπεριφορά των οργάνων της εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων, που συνίστανται στο παράνομο της συμπεριφοράς που προσάπτεται στα όργανα, στην ύπαρξη ζημίας και στην αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς αυτής και της προβαλλόμενης ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1982, 26/81, *Oleifici Mediterranei* κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1982, σ. 3057, σκέψη 16 απόφαση του Πρωτοδικείου *International Procurement Services* κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω, σκέψη 44, και απόφαση της 11ης Ιουλίου 1997, T-267/94, *Oleifici Italiani* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1239, σκέψη 20).

- ⁸⁸ Δεύτερον, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, δεν στοιχειοθετείται εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας λόγω νόμιμης πράξεως, παρά μόνον εφόσον πληρούνται σωρευτικώς τρεις προϋποθέσεις, ήτοι το υποστατό της φερομένης ζημίας, η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της εν λόγω ζημίας και της πράξεως που προσάπτεται στα όργανα της Κοινότητας, καθώς και ο ασυνήθης και ειδικός χαρακτήρας της ζημίας αυτής (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 2000, C-237/98 P, *Dorsch Consult* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-4549, σκέψεις 19 και 53, και διάταξη του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 2007, C-325/06 P, *Galileo International Technology* κ.λπ. κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 76).

- 89 Εν τέλει, τρίτον, δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που έχει εφαρμογή στη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου σύμφωνα με το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου οργανισμού, και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και συγκεκριμένα ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως, χωρίς άλλα στοιχεία. Για την κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, πρέπει, προκειμένου μια προσφυγή να είναι παραδεκτή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων ερείδεται αυτή να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο συνεπή και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του σχετικού δικογράφου (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1993, T-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-523, σκέψη 20 της 21ης Μαΐου 1999, T-154/98, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-1703, σκέψη 49, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 1999, T-277/97, Ismeri Europa κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1999, σ. II-1825, σκέψεις 28 και 29).
- 90 Ως προς το αίτημα αποζημιώσεως για την αποκατάσταση της φερόμενης ζημίας εξαιτίας της αναστολής εκ μέρους της Επιτροπής των πληρωμών προς την προσφεύγουσα, η τελευταία οφείλει, προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις ανωτέρω υποχρεώσεις της, να προσδιορίσει στο δικόγραφο της προσφυγής της τα πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων ερείδεται η υποχρέωση που φέρεται ότι υπέχει η Επιτροπή να πραγματοποιεί πληρωμές προς αυτήν ή, κατ' ελάχιστον, να την ενημερώσει εγκαίρως σχετικά με την απόφασή περί αναστολής των εν λόγω πληρωμών.
- 91 Τέτοιου είδους διευκρινίσεις είναι, προπαντός, αναγκαίες ώστε να μπορεί το Γενικό Δικαστήριο να εξακριβώσει αν η προσφυγή αφορά πράγματι εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, τόσο για παράνομη πράξη όσο και για νόμιμη πράξη, ή αν αφορά μάλλον συμβατική ευθύνη της οπότε, όπως προκύπτει από τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 58 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο είναι αναρμόδιο να αποφανθεί επί της προσφυγής, εκτός αν οι επίμαχες συμβάσεις περιέχουν ρήτρα διαιτησίας δυνάμει της οποίας καθίσταται αρμόδιο να επιλαμβάνεται των διαφορών σχετικά με την εκτέλεσή τους.
- 92 Επιβάλλεται πάντως η διαπίστωση ότι, μολοντί η προσφεύγουσα επικαλείται με την προσφυγή της φερόμενη αναστολή πληρωμών προς αυτήν, την οποία η Επιτροπή είχε ήδη αποφασίσει από τον Νοέμβριο του 2005, εντούτοις ουδόλως διευκρινίζει ποιες θα

ήταν οι πληρωμές τις οποίες θα εδικαιούτο αν δεν υπήρχε η αναστολή αυτή και, τουλάχιστον, αν θα στηρίζονταν στις συμβάσεις που συνήφθησαν μεταξύ αυτής και της Επιτροπής ή αν θα απέρρεαν απευθείας από εφαρμοστέες διατάξεις οι οποίες όμως δεν παρατίθενται στην προσφυγή. Συνεπώς, ως προς το αίτημα αποζημίωσης, η προσφυγή δεν πληροί τις ελάχιστες προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

93 Το γεγονός ότι με την προσφυγή της η προσφεύγουσα επικαλείται αποκλειστικώς εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, όπως επίσης και φερόμενη παραβίαση, εκ μέρους της Επιτροπής, των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της διαφάνειας, δεν θέτει υπό αμφισβήτηση τα συμπεράσματα αυτά.

94 Πράγματι, όσον αφορά τις διαφορές συμβατικής φύσεως, η απλή επίκληση νομικών κανόνων οι οποίοι δεν απορρέουν από τη σύμβαση αλλά είναι υποχρεωτικοί για τα μέρη, δεν επαρκεί ώστε να τροποποιήσει τη συμβατική φύση της διαφοράς και να υπαγάγει, συνακόλουθα, το μέρος που επικαλείται τους κανόνες αυτούς στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο. Σε διαφορετική περίπτωση, η φύση της διαφοράς και, ως εκ τούτου, και το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο θα μεταβάλλονταν αναλόγως των κανόνων που επικαλούνται τα μέρη, πράγμα που θα αντέβαινε στους κανόνες της καθ' ύλην αρμοδιότητας των διαφόρων δικαιοδοτικών οργάνων (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαΐου 2009, C-214/08 P, Guigard κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 43).

95 Εξάλλου, τα όργανα υπόκεινται σε υποχρεώσεις αναγόμενες στη γενική αρχή της χρηστής διοικήσεως έναντι των διοικουμένων αποκλειστικώς στο πλαίσιο των διοικητικών τους αρμοδιοτήτων. Αντιθέτως, όταν η σχέση μεταξύ της Επιτροπής και της προσφεύγουσας είναι σαφώς συμβατικής φύσεως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προσάπτει στην Επιτροπή αθετήσεις των συμβατικών όρων ή παραβάσεις του εφαρμοστέου στη σύμβαση δικαίου (βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουνίου 2009, T-179/06, Επιτροπή κατά Burie Onderzoek en advies, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 118).

96 Εκ των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να περιορισθεί στην προσφυγή της μόνο στην επίκληση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας όπως επίσης και στην φερόμενη παραβίαση εκ μέρους της Επιτροπής των αρχών της

χρηστής διοικήσεως και της διαφάνειας, αλλά οφείλει να προσδιορίσει το έρεισμα, συμβατικό ή μη, των υποχρεώσεων που παρέβη η Επιτροπή εκδίδοντας την απόφαση περί αναστολής των πληρωμών προς την προσφεύγουσα και παραλείποντας να την ενημερώσει, για μεγάλο χρονικό διάστημα, σχετικά με την εν λόγω αναστολή.

97 Απ' όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το αίτημα αποζημιώσεως είναι απαράδεκτο και πρέπει να απορριφθεί.

98 Το συμπέρασμα αυτό δεν αμφισβητείται από την επιχειρηματολογία που εκθέτει η προσφεύγουσα με το υπόμνημα που κατέθεσε την 1η Δεκεμβρίου 2009 (βλ. σκέψη 35 ανωτέρω). Η επιχειρηματολογία αυτή δεν ασκεί επιρροή στο αίτημα αποζημιώσεως, καθόσον αφορά τον λογιστικό έλεγχο που διενήργησε εξωτερικός ελεγκτής κατ' αίτημα της Επιτροπής και αφορά, επομένως, περίοδο μεταγενέστερη αυτής που σχετίζεται με το αίτημα αποζημιώσεως. Συγκεκριμένα, κατά τους ίδιους τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, η φερόμενη πλημμελής συμπεριφορά της Επιτροπής έλαβε τέλος με την αποστολή του εγγράφου του Euroaid, στις 3 Μαΐου 2006, με το οποίο ενημέρωνε την προσφεύγουσα σχετικά με την αναστολή των πληρωμών προς αυτήν. Ο λογιστικός, όμως, έλεγχος άρχισε μόλις στις 12 Ιουλίου 2006 (βλ. σκέψεις 21 και 23 ανωτέρω).

99 Σε κάθε περίπτωση, ακόμη κι αν η προσφυγή έπρεπε να νοηθεί υπό την έννοια ότι οι πληρωμές τις οποίες αφορούσε η αναστολή που υποστηρίζεται ότι αποφασίσθηκε τον Νοέμβριο του 2005 ερείδονταν στις 34 προαναφερθείσες συμβάσεις τις οποίες αφορούσε ο κατ' αίτημα της Επιτροπής λογιστικός έλεγχος, επισημαίνεται, αφενός, ότι ως προς τις 22 συμβάσεις που συνήφθησαν μεταξύ της Επιτροπής και της προσφεύγουσας, οι οποίες εκτίθενται στη σκέψη 1 ανωτέρω, φερόμενη αθέτηση εκ μέρους της Επιτροπής των απορρεουσών από τις συμβάσεις αυτές υποχρεώσεων της στοιχειοθετεί συμβατική της ευθύνη και γεννά διαφορά συμβατικής φύσεως η οποία εκφεύγει του ελέγχου του Γενικού Δικαστηρίου, ελλείψει ρήτρας διαιτησίας δυνάμει της οποίας καθίσταται αρμόδιο να αποφανθεί επί της διαφοράς αυτής.

100 Αφετέρου, ως προς τις 12 συμβάσεις που αναφέρονται στις σκέψεις 14 και 18 ανωτέρω, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ της προσφεύγουσας και ορισμένων κρατών ΑΚΕ και χρηματοδοτούνται από το ΕΤΑ, είναι ακριβές ότι η συλλογιστική που εκτίθεται στις σκέψεις 60 και 62 ανωτέρω δεν μπορεί να επηρεάσει τα ένδικα μέσα παροχής έννομης

προστασίας τα οποία ενδέχεται να έχει στη διάθεσή του κάθε ενδιαφερόμενος κατά της Επιτροπής, στο πλαίσιο των διαδικασιών που καθιερώνουν τα άρθρα 235 και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Σεπτεμβρίου 1985, 33/82, *Murri* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2759, σκέψη 35).

101 Πάντως, έχει κριθεί ότι, σε περίπτωση κατά την οποία συμβατική διαφορά μεταξύ κράτους ΑΚΕ και του αντισυμβαλλομένου του στο πλαίσιο συμβάσεως χρηματοδοτούμενης από το ΕΤΑ δεν έχει προηγουμένως ρυθμιστεί, φιλικώς ή δια προσφυγής στις διαδικασίες που προβλέπει η σύμβαση, όπως σε διαιτησία, ο αντισυμβαλλόμενος αδυνατεί να αποδείξει ότι η σχετική με τη διαφορά αυτή συμπεριφορά της Επιτροπής του προκάλεσε ζημία χωριστή από τη ζημία για την οποία δικαιούται να ζητήσει αποκατάσταση από το οικείο κράτος ΑΚΕ, σύμφωνα με τα ενδεδειγμένα μέσα παροχής έννομης προστασίας. Στην περίπτωση αυτή αίτημα αποζημιώσεως υποβαλλόμενο από το αντισυμβαλλόμενο αυτό μέρος κατά της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 235 ΕΚ και του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, πρέπει να απορριφθεί, εφόσον η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς που προσάπτεται στην Επιτροπή και της φερόμενης ζημίας (βλ., συναφώς, απόφαση *Murri* κατά Επιτροπής, σκέψη 100 ανωτέρω, σκέψεις 36 έως 39, και απόφαση *International Procurement Services* κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω, σκέψεις 58 έως 61).

102 Πρόκειται για αυτήν ακριβώς την περίπτωση εν προκειμένω, όσον αφορά τις 12 προαναφερθείσες συμβάσεις, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ της προσφεύγουσας και διαφόρων κρατών ΑΚΕ. Συγκεκριμένα, κατά τους ισχυρισμούς της ίδιας της προσφεύγουσας, η ζημία την οποία αφορά το αίτημά της αποζημιώσεως πηγάζει από την αναστολή των πληρωμών προς αυτήν τις οποίες, με τη σύναψη των συμβάσεων αυτών, τα κράτη ΑΚΕ όφειλαν να αναλάβουν, εφόσον όλοι οι σχετικώς προβλεπόμενοι όροι πληρούνταν.

103 Απέκειτο, όμως, και συνεχίζει να απόκειται στην προσφεύγουσα, εφόσον θεωρεί ότι είναι βάσιμα τα αιτήματά της, να διεκδικήσει από τα οικεία κράτη ΑΚΕ, σύμφωνα με τα ενδεδειγμένα μέσα παροχής έννομης προστασίας, την αποκατάσταση της ενδεχόμενης ζημίας της η οποία απορρέει από τη φερόμενη αθέτηση εκ μέρους των εν λόγω κρατών των υποχρεώσεών τους που απορρέουν από τις επίμαχες συμβάσεις. Συνεπώς, αν υποτεθεί ότι το αίτημα αποζημιώσεως μπορεί να νοηθεί ως αποβλέπον στην αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη η προσφεύγουσα λόγω της αναστολής των πληρωμών που προβλέπονται στις 12 επίμαχες συμβάσεις, πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως στερούμενο νομικής βάσεως.

- 104 Εξ όλων των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί και, ως εκ τούτου πρέπει και η προσφυγή να απορριφθεί στο σύνολό της. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν είναι αναγκαίο να διαταχθούν τα μέτρα που ζήτησε η προσφεύγουσα με τα από 2 Ιουλίου και 30 Σεπτεμβρίου 2009 αιτήματά της (σκέψεις 32 και 34 ανωτέρω), ανεξαρτήτως του ακριβούς νομικού τους χαρακτηρισμού, ήτοι ανεξαρτήτως αν πρόκειται για μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας ή για αποδεικτικά μέσα. Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα τα μέτρα αυτά αποβλέπουν στην παροχή περισσότερων διευκρινίσεων σχετικά με τη φύση των εντολών που απηύθυνε η Επιτροπή στον εξωτερικό ελεγκτή στον οποίο ανέθεσε τον λογιστικό έλεγχο, ζήτημα η εξέταση του οποίου είναι αλυσιτελής σε σχέση με την παρούσα διαφορά.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 105 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Alisei στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 8 Φεβρουαρίου 2010.

Ο Γραμματέας

E. Coulon

Ο Πρόεδρος

M. Βηλαράς